

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 268/2017-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudcu Milana Lalíka a sudkyne Marianny Mochnáčovej prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Daliborom Kuciaňom, Nitrianska 5, Piešťany, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 100/2013 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 C 30/2009) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 100/2013 porušené boli.

2. Okresnému súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 100/2013 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré j e Okresný súd Piešťany p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Piešťany j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Dalibora Kuciaňa, Nitrianska 5, Piešťany, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 100/2013 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 C 30/2009).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 5 C 30/2009 sa začalo podaním žaloby zo strany sťažovateľky (spolu s ďalšími dvoma žalobkyňami, spolu ďalej aj „žalobkyne“) 23. februára 2009, ktorou sa žalobkyne domáhali proti [REDAKOVANÉ] ako žalovanému ochrany

osobnostných práv v súvislosti s úmrtím ich rodinného príslušníka v dôsledku zdravotnej starostlivosti poskytnutej *non lege artis*.

3. Okresný súd uznesením z 18. decembra 2009 v spojení s opravným uznesením z 13. mája 2010 rozhodol o žiadostiach žalobkýň na priznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov tak, že žalobkyni v 1. rade nepriznal oslobodenie, žalobkyni v 2. rade priznal 50 %-tné oslobodenie a sťažovateľke ako žalobkyni v 3. rade priznal oslobodenie v celom rozsahu. Na odvolanie žalobkýň Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) svojím uznesením z 19. júla 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu o oslobodeniach od súdnych poplatkov.

4. Žalobkyne v 1. a 2. rade 29. septembra 2011 podali ústavnému súdu sťažnosť (vedenú pod sp. zn. Rvp 2562/2011), ktorou namietali porušenie svojich práv označeným potvrdzujúcim uznesením krajského súdu, pričom okresný súd z dôvodu konania vedeného ústavným súdom o tejto sťažnosti svojím uznesením z 20. decembra 2011 prerušil konanie vo veci do skončenia konania vedeného ústavným súdom. Následne okresný súd uznesením z 13. marca 2013 rozhodol o pokračovaní v konaní a zároveň o vylúčení veci sťažovateľky na samostatné konanie, ktoré bolo ďalej vedené okresným súdom pod sp. zn. 14 C 100/2013. Okresný súd sa stotožnil s názorom sťažovateľky, že proti nej nie je daná žiadna procesná prekážka na pokračovanie v konaní, keďže jej bolo právoplatne priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu uznesením okresného súdu, ktoré v časti výroku smerujúcom proti sťažovateľke nebolo podrobené prieskumu odvolacieho súdu a ani následne ústavného súdu, resp. Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ako v prípade ostatných dvoch žalobkýň.

5. Okresný súd vo veci sťažovateľky vedenej pod sp. zn. 14 C 100/2013 uskutočnil dve pojednávania, a to 14. novembra 2013 a 19. decembra 2013, a uznesením z 27. februára 2014 nariadil vo veci znalecké dokazovanie, ktoré bolo ukončené doručením znaleckého posudku 23. marca 2015. Na pojednávaní konanom 14. októbra 2015 okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 14 C 100/2013-217 tak, že žalobu sťažovateľky zamietol. Krajský súd uznesením č. k. 10 Co 26/2016-244 z 31. januára 2017 na odvolanie sťažovateľky

v celom rozsahu zrušil prvostupňový rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Spis bol okresnému súdu doručený 8. marca 2017.

6. Podľa sťažovateľky sa konanie ako celok vedené okresným súdom, ktoré ku dňu podania sťažnosti trvá viac ako 8 rokov a nie je právoplatne skončené, vyznačuje neprimeranými priet'ahmi porušujúcimi ňou označené práva (spočívajúcimi najmä v nedôvodnom prerušení konania vo vzťahu k sťažovateľke a neefektívnom postupe okresného súdu vzhľadom na zrušenie jeho rozsudku vo veci odvolacím súdom).

7. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vo veci rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie ňou označených práv (základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 100/2013 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 C 30/2009), prikáže okresnému súdu v označenom konaní konať bez priet'ahov a prizná jej finančné zadosťučinenie v sume 8 000 € a náhradu trov konania.

8. Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 268/2017-11 z 24. mája 2017 ju podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

9. Na výzvu ústavného súdu z 29. mája 2017 sa k sťažnosti vyjadril okresný súd prípisom sp. zn. Spr. 391/17 z 19. júna 2017 doručeným ústavnému súdu 22. júna 2017, v ktorom s poukazom na procesné úkony okresného súdu v namietanom konaní považuje sťažnosť sťažovateľky za nedôvodnú. Okresný súd zdôraznil, že pokiaľ sťažovateľka argumentuje nedôvodnosťou prerušenia konania voči jej osobe, túto argumentáciu si neuplatnila využitím riadneho opravného prostriedku proti uzneseniu okresného súdu o prerušení konania, ktorý mala k dispozícii.

10. Podaním doručeným ústavnému súdu 30. júna 2017 sťažovateľka v reakcii na vyjadrenie okresného súdu zotrvala na dôvodnosti svojej sťažnosti.

11. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľky upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa so stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

II.

12. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, a zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

14. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza

zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

15. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

16. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania predmetom Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) a Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“).

17. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietahov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčasnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 OSP, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

18. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expresis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP a čl. 12 CMP, podľa ktorých súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu (podľa Civilného sporového poriadku), resp. účastníkov konania (podľa Civilného mimosporového poriadku) a iných osôb, pričom v zmysle § 5 SSP sa okrem iných týmto základným princípom civilného sporového konania spravuje aj konanie pred správnym súdom. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní tvoriacich predmet úpravy týchto poriadkov.

19. Povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva napríklad z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z ustanovení § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z ustanovení § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvú vetu, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

20. V zmysle § 25 SSP sa citované ustanovenia Civilného sporového poriadku primerane použijú aj na konanie správneho súdu podľa Správneho súdneho poriadku, pričom povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva aj s ustanovení § 103 ods. 1 SSP, podľa ktorého ak sa konanie začalo, postupuje v ňom správny súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie rozhodnutá. Správny súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci konania nečinní. Účastníci konania sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny správneho súdu. Ďalej táto povinnosť správneho súdu vyplýva z § 105 ods. 1 SSP, podľa ktorého ak správny súd nariadi pojednávanie, pripraví ho tak, aby bolo možné rozhodnúť vo veci spravidla na jedinom pojednávaní,

a z § 115 SSP, podľa ktorého pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov alebo z dôvodu uskutočnenia neverejnej porady a vyhotovenia výroku rozhodnutia správneho súdu. Správny súd môže odročiť pojednávanie aj vtedy, ak to účastníci konania zhodne navrhnú.

21. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona (civilné mimosporové konania, pozn.) sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Povinnosť súdu konať v civilnom mimosporovom konaní bez priet'ahov je vyjadrená napr. aj v § 30 CMP, podľa ktorého po začatí konania postupuje súd v súčinnosti s ostatnými subjektmi konania tak, aby bola vec v čo najkratšom čase prejednaná a rozhodnutá, ďalej v § 31 CMP, podľa ktorého súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní, ale aj v ustanovení § 34 CMP o vylúčení aplikácie okrem iných ustanovení Civilného sporového poriadku o koncentrácii konania (vrátane sudcovskej koncentrácie konania).

22. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

23. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmet posudzovaného konania (sťažovateľkou uplatňovaný nárok na ochranu osobnostných práv v súvislosti s úmrtím rodinného príslušníka v dôsledku zdravotnej starostlivosti poskytnutej non lege artis) sa javí po skutkovej a právnej stránke ako čiastočne zložitejší, a to vzhľadom na potrebu vykonania znaleckého dokazovania vo vzťahu k poskytovanej zdravotnej starostlivosti. Avšak vzhľadom na to, že predmet konania tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov, skutková náročnosť veci mohla

prispieť k doterajšej dĺžke konania len primerane časovej náročnosti vykonávaného znaleckého dokazovania a jeho vyhodnotenia.

24. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu označených práv s'ťažovateľky. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o tom, že by k priet'ahom podstatnejším spôsobom prispelo správanie s'ťažovateľky.

25. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci. Ústavný súd z doručeného spisu okresného súdu zistil priebeh namietaného konania, ako bol tento opísaný aj s'ťažovateľkou a zhrnutý v časti I. tohto nálezu, a konštatuje, že konanie sa začalo 23. februára 2009 a nesporne v ňom došlo k neprimeraným priet'ahom spočívajúcim v neefektívnom postupe okresného súdu, keď jeho rozsudok zo 14. októbra 2015 bol odvolacím súdom zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Neefektívnosť v postupe okresného súdu je možné ustáliť aj v opomenutí postupu, ktorý okresný súd aplikoval až uznesením z 13. marca 2013, ktorým rozhodol o pokračovaní v konaní a zároveň o vylúčení veci s'ťažovateľky na samostatné konanie. Pritom okresný súd týmto sám akceptoval, že u s'ťažovateľky nebola daná žiadna procesná prekážka, ktorá by odôvodňovala prerušenie konania voči jej osobe (ako to učinil okresný súd uznesením z 20. decembra 2011), keďže na rozdiel od ostatných žalobkýň jej bolo právoplatne priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu ešte v roku 2009 (uznesením okresného súdu z 18. decembra 2009 v spojení s opravným uznesením z 13. mája 2010, ktoré v časti výroku smerujúcom proti s'ťažovateľke nebolo podrobené prieskumu odvolacieho súdu a následne ústavného súdu, resp. ESLP ako v prípade ostatných dvoch žalobkýň). Okresný súd vec s'ťažovateľky ani po viac ako ôsmich rokoch od začatia konania právoplatne neukončil, pričom ústavný súd nezistil žiadne okolnosti spočívajúce v zložitosti veci či správaní účastníkov, ktoré by mohli zistené priet'ahy v ich podstatnej časti ospravedlniť.

26. Ústavný súd preto konštatuje, že postupom okresného súdu v posudzovanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

27. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

28. Vzhľadom na to, že v čase rozhodovania ústavného súdu konanie vo veci nebolo skončené, ústavný súd vyhovel sťažnosti v časti návrhu na uloženie príkazu okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

29. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

30. Sťažovateľka žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 8 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu

neistotu. Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € sťažovateľke za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na celkovú dobu posudzovaného súdneho konania a jeho priebeh a na mieru zavinenia okresného súdu na vzniknutých preťahoch v posudzovanom konaní. Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu, nevyhoviel.

31. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil nárok na ich úhradu v celkovej sume 468,51 €.

32. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 € a hodnota režijného paušálu je 8,84 €.

33. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2017 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v sume 312,34 € vrátane režijného paušálu. Ústavný súd nepriznal úhradu trov za jeden úkon právnej služby (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu), pretože toto vyjadrenie neobsahovalo žiadne skutočnosti významné pre rozhodnutie ústavného súdu.

34. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

35. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júla 2017